

Búcsúbeszédében Jézus így szólt tanítványaihoz: Bizony, bizony, mondom nektek: ti majd sírtok és jajgattok, a világ azonban örülni fog. Ti szomorkodtok, de szomorúságtok örömmre fordul. Az asszony is, amikor szül, szomorkodik, mert eljött az ő órája; de amikor megszülte gyermekét, már nem emlékszik gyötrelmeire, mert örül, hogy ember született a világra. Így ti is most szomorkodtok ugyan, de majd viszontlátlak titeket. Akkor örülni fog szívetek, és örömeteket senki sem veszi el többé tőletek. Azon a napon már nem lesz több kérdeznivalótok tőlem.

A remény sorai ezek, mert Jézus tudta, hogy remény nélkül élni: pokol. Mert az ember képes arra, hogy a legdurvább fájdalmat és a legkínzóbb veszteséget is kibírja, ha van miben reménykednie. Abból is látszik, hogy Jézus tényleg szerette, emberként szerette a tanítványait, hogy utolsó szavaival is a reményt próbálta bennük táplálni. Amíg van remény, hogy később – akármi is, de – jobb lesz, addig nem bolondul meg az ember teljesen. A remény az, ami miatt képesek vagyunk együttműködésre és rendszerek működtetésére.

A régi idők embere, abban a korban, amikor még nem az emberi élet volt a legfőbb érték a világon, nem bízott abban, hogy az ő életében minden jóra fordul. Ő úgy tudta, hogy a földi életünk szenvedéssel indul, szenvedéssel ér véget, és a kettő között, kisebb megszakításokkal ugyancsak szenvedés vár ránk. Muszáj volt tehát hinnie abban, hogy van a földi élet után egy másik világ, ahol minden jóra fordul, ahol végre lehet örülni, és ennek az örömnak sohasem lesz vége. Kénytelen volt hinni ebben, mert a lét kibírhatatlan lett volna enélkül.

Ma valójában az emberi élet a legszentebb dolog a világon. (Persze ez nem akadályozza meg, hogy időnként ma is halomra öljük egymást, de ehhez először dehumanizálni kell a másikat, mert hát „embert”, azt azért már nem öljük, csak „tálibot” vagy „gyaurt”. De hagyjuk most ezt a mellékvágányt!) Ma azt tartjuk jónak, ha az élet gyönyörben fogan, élményekkel teli, biztonságos gyermekkor után élményekkel teli, produktív felnőttkor következik, ami után a megérdemelt pihenést élvezhetjük unokáink szeretetében fürödve, amíg... amíg... Hát ez az. Nem igazán tudunk mit kezdeni a halállal. Amíg a figyelmünk és ezáltal reménykedéseink középpontjában az élet áll, addig nehéz viszonyulnunk a halálhoz. Mit tanítunk erről a gyerekeinknek? Nem vagyunk már ráutalva, hogy higgyünk a halál utáni boldog életben, ezért legszívesebben nem is foglalkozunk vele. Pedig a halál és a végső búcsúzás az élet természetes velejárója, de a szívünk mélyéig el kell hinnünk, hogy földi életünk után újra találkozunk, hogy a halál ne egy rettegett dolog legyen számunkra.

A rész utolsó mondata külön is megragadott engem: „már nem lesz több kérdeznivalótok”. Ebből azt hallom ki, hogy a viszontlátásig viszont igenis volna kérdeznivalónk Tőle. Hátha jó válaszokat kaphatunk...

Bajnok Kristóf, Budapest